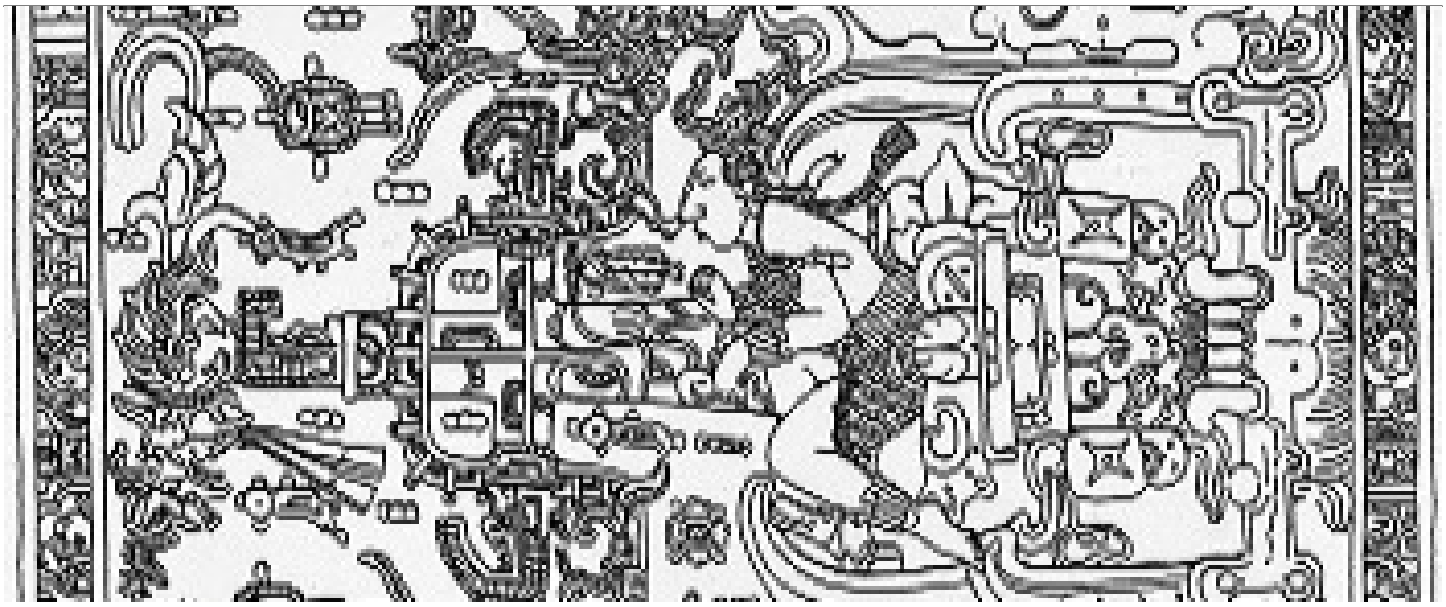

Amb l'Església hem topat

Autor: Alexandre Vilarroig
Data de publicació: 14-09-2019

L'Àlex Vilarroig ens fa arribar el seu parer sobre el reportatge de l'Arnau Cònsul a la revista 'Sàpiens' "Desmuntant la Nova Història, una qüestió de mètode" del mes de març del 2019.

La revista Sàpiens ha publicat un reportatge on es difama l'Institut Nova Història i posa en dubte la seva labor d'investigació, els seus mètodes i la credibilitat dels seus estudis.

És una difamació perquè els qui defensen el dogmatisme i l'ortodòxia acusen i desvaloren, com acostumen a fer, la feina independent. I ho fan sense voler aprofundir en la reflexió i l'estudi dels investigadors que defensen aquesta feina independent. Menyspreen el debat seriós sobre les noves línies d'investigació. El que haurien d'haver fet els quatre professors és obrir-se al debat sobre els nous continguts que En Bilbeny i l'Institut Nova Història despleguen, establir quins són els punts d'acord i els de desacord —encara que aquests només se centrin en la veracitat que se li atorga a una font o a una altra—. A més, si es vol arribar a obtenir la veritat, ni una part ni l'altra no poden evitar de crear una visió més àmplia de l'objecte d'investigació.

Quan una institució com l'Institut lluita per posar damunt la taula relats de fets que s'oposen al relat oficial, aleshores la difamació i l'atac gratuït i grotesc es converteixen en l'arma d'adoctrinament dels dogmàtics. Els qui difamen i ataquen gratuïtament esdevenen bufons del sistema de poder vigent. Són una estructura de control i manipulació governamental. Sàpiens és una revista d'investigació i de difusió d'història. Els seus responsables saben que els relats històrics són quelcom relatiu. Tenint en compte això, les afirmacions com les que els professors expressen en l'article, el que fan és fer perillar la credibilitat de la revista. Però en cap cas la credibilitat d'un Institut independent i lliure de compromisos polítics i econòmics com és l'Institut Nova Història.

D'altra banda, posar les investigacions d'Erich Von Däniken com exemple de pseudohistòria demostra fins on arriba la ignorància de l'autor d'aquesta afirmació: un catedràtic i doctor que és alimentat per un sistema que l'ha format i adoctrinat. Aquesta persona s'ha convertit en l'executor de "Sòcrates", perquè aquest 'Sòcrates' posa en perill el relat

oficial sorgit del poder polític.

Posar en dubte la veritat oficial demana activisme i un gran compromís personal. En canvi, els guardians de les sagrades essències no s'implicaran de forma personal i individual. Es quedaran només amb les aparences i el “prestigi professional” que suposa estar del costat del poder i del relat oficial, la qual cosa converteix l’“oficialitat” i la “càtedra” en, com dèiem, una secta dogmàtica i involucionista.

L’Erich von Däniken és un escriptor i assagista i per aquest motiu té la llibertat d'expressar-se i proposar teories, opinions i hipòtesis que són el resultat de les seves pròpies i individuals recerques. Llibres com els que segueixen són exemples d'una feina seriosa i professional que qualsevol dels quatre crítics aconseguirà mai d’assolir per mèrits propis: Recuerdos del futuro 1968), ¿Carros de los dioses? (1969), Regreso a las estrellas (1970), Gods from Outer Space (1972; reprint of Return to the Stars), El oro de los dioses, Milagros de los dioses (1975), In Search of Ancient Gods: My Pictorial Evidence for the Impossible (1976), According to the Evidence (1977), Signs of the Gods (1980), The Stones of Kiribati: Pathways to the Gods (1982), La estrategia de los dioses: la octava maravilla (1984), Los ojos de la esfinge: nuevos descubrimientos sobre el antiguo Egipto faraónico (1996), El retorno de los dioses (1998), Arrival of the Gods: Revealing the Alien Landing Sites of Nazca (1998), The Gods Were Astronauts: Evidence of the True Identities of the Old "Gods" 2001), Odisea de los dioses (2002), La historia miente (2009), Evidence of the Gods (2010), La llegada de los dioses: el calendario maya y el retorno de los extraterrestres (2010), Remnants of the Gods: A Visual Tour of Alien Influence in Egypt, Spain, France, Turkey, and Italy (2013).

L’Erich Von Däniken reflexiona sobre l’existència de civilitzacions extraterrestres i és per aquest motiu que a la revista Sàpiens els quatre doctors el posen com exemple de mala praxi. ¿S'atreviran a utilitzar el nom de Carl Sagan o el nom de Stephen Hawking? No, perquè són covards.

L’Erich Von Däniken fa assajos i utilitza dades científiques. Com també les fa servir Carl Sagan per fer càlculs de probabilitats de vida a l’univers, i a partir d'això fer les seves hipòtesis. Von Däniken utilitza càlculs científics, investigacions arqueològiques i investigacions teològiques i arriba a les seves pròpies conclusions, cosa que els doctors d’història, que cobren de l’erari públic, no seran mai capaços de fer, perquè no s'han permès a si mateixos la capacitat de dubtar sobre la versió oficial i obtenir hipòtesis personals des del seu propi raonament.

Avui dia s'ha de ser ignorant per dubtar de l’existència de civilitzacions extraterrestres. És un anacronisme intel·lectual pensar i reduir, en un univers infinit —en el qual ja es contemplen conceptes com universos paral·lels i multiversos—, la concepció de la vida terrestre a quatre dimensions. És un anacronisme intel·lectual. Vivim en una realitat que no som capaços de percebre en la totalitat per la limitació dels nostres sentits, la qual cosa fa fins i tot impossible afirmar que aquesta nostra realitat no sigui compartida per vides intel·ligents en aparença no material/física, sinó energètica. I és que l’ésser humà es una materialització d’energia electromagnètica en forma vibracional, que es manifesta en una altra dimensió que és el temps. La intel·ligència humana és incapaç de conèixer l'origen de la fenomenologia dels principis de la natura. Només sap reproduir i classificar. I estem parlant de tres dimensions físiques. La quarta, el temps, la desconeixem. I es calcula que hi ha fins a 11 dimensions a l’univers i que la capacitat de percepció d'aquestes està lligada a una evolució de la consciència. Tot hipòtesi, és clar, però jo afirmaria que quan es parla de pseudociència es la pròpia ciència oficial, dogmàtica com és, la que s'està posant en evidència. Sobretot quan es burlen d’un institut independent i compromès amb el rigor de l'estudi i la investigació amb mitjans purament autogestionats. Que les conclusions o les opinions siguin oposades forma part del debat i de l’aprenentatge. La clau és que la dissidència envers el pensament únic no s'aprofita com una invitació a l’estudi i a l’ampliació dels coneixements, sinó que és viscut com un atac i una amenaça a la còmoda existència del pensament oficial.

Els motiu principal pel qual no s'accepta segons quins pensaments científics —la vida extraterrestre en qualsevol manifestació totalment diferent a com la conceptuem al planeta Terra, el qual esta basat en l’hidrogen (i ja hi ha suposicions que una altra forma de vida es podria configurar a partir del carboni), el desenvolupament d'aquesta vida en civilitzacions superiors, i certa revisió de la història tal com està escrita— és fàcil d'identificar. És el control massiu de la consciència humana per part de les religions i els poders polítics, que estableixen el seu relat nacional i el seu interès a controlar i a manipular l’ésser humà a partir de la seva consciència i la seva concepció del món.

Si els dogmàtics que es burlen de l'Erich Von Däniken es molestessin a estudiar els textos fundacionals de les religions humanes, trobarien referències —a la Bíblia, al Mahabarata, als textos cuneïformes dels sumeris, a les tradicions precolombines de Quetzocoatl i Viracocha, a les narracions de Moisés, Ezequiel i Enoch— constants narracions d’aparells voladors, d'éssers vinguts de les estrelles que aporten coneixements. I no només això, sinó que arriben a tenir fills amb dones humanes. Això s'extreu dels textos de la pròpia Bíblia, que, en el seu hebreu original, parla dels Elohim en plural, el qual nom en plural ha estat traduït de manera voluntària per una deïtat en singular, que a la Biblia és venjadora i sanguinària. Hi ha especialistes que han traduït el terme Elohim com els “vigilants”. Si estudiem la

història de la religió catòlica, trobarem que és la farsa més gran que s'ha escrit entre la humanitat. És una religió usurpadora d'un llegat i que va ser adoptada per l'imperi romà per aconseguir el control absolut de la política i l'espiritualitat. El catolicisme no és sinó una refosa del culte solar que li arriba de les tradicions egípcies i perses i que els romans adopten en la figura de Mitra. El culte a Mitra és un culte astroteològic que se'ns amaga, un culte que ha eliminat tot coneixement ancestral i que posa en perill el seu relat i discurs de poder cremant biblioteques i genocidant totes les heretgies autèntiques no usurpades, com el gnosticisme, que a Europa es va manifestar en l'heretgia càtara, brutalment aniquilada, i de la qual el moviment nacionalsocialista germànic es va inspirar per organitzar un moviment esotèric que havia de superar el catolicisme (fet que no s'explica en cap llibre d'història).

Què millor que les pròpies paraules escrites per Erich Von Dâniken a la seva obra Recuerdos del futuro! Els mots d'aquest savi investigador ens poden inspirar i amb elles podem treure les nostres pròpies conclusions. Llegim-les:

"Investigación y progreso son dos fuerzas incontenibles. Durante 4.000 años, los egipcios tuvieron a sus "dioses" por seres reales. En la Edad Media, nosotros, llenos de ardiente fanatismo, llevamos "brujas" a la hoguera, la presunción de los intelectivos griegos sobre su capacidad para predecir el futuro examinado el estómago de un ganso, resulta tan rancia y caduca como la insistencia de los eternos nostálgicos en atribuir tal o cual virtud importante al nacionalismo. Necesitamos corregir un sinfín de errores del pasado. El aplomo de que solemos hacer gala es pura apariencia, una forma benigna de la obcecación patológica. Todavia reina sobre la mesa burocrática el demencial criterio de que un hombre "serio" no debe o no puede atender una cosa nueva mientras no haya pruebas fehacientes. Así, todo nos resulta más sencillo y cómodo. Antaño quien intentara sugerir un pensamiento innovador o inédito debía contar con menosprecios y persecuciones de la curia y de los colegas. Ahora no hay tanta rigurosidad, se pensarà. Todo se ha simplificado. Ya no hay excomuniones ni se prende fuego a las piras. Ciertemante, los métodos de nuestro tiempo son menos espectaculares, pero no han perdido nada de su fuerza retrógrada. Hoy se produce con más sigilo y muchas más elegancia. Se pronucian "Killerphrases" (en EUA), para sofocar y congelar las hipótesis y los pensamientos indeciblemente osados, Oportunidades hay muchas:

"Eso contradice los estatutos. (¡Tanto mejor!).

"Eso es poco tradicional. (Impone positivamente).

"Eso es demasiado radical (en sus incomparables efectos disuasivos).

"Eso no lo admiten las universidades (convincente).

"Eso lo han intentado ya otros (sin duda. Pero, ¿con éxito?)

"No le vemos sentido alguno. (Mayor razón para llevarlo adelante).

"Eso lo prohíbe la religión. (¿Qué se puede responder?).

"Eso no ha sido demostrado todavía. (Quod erat demostrandum!).

"La sana razón humana – clamó hace quinientos años un cientifico ante el tribunal – nos dice que la tierra no puede ser redonda en modo alguno, porque, si lo fuera, los habitantes de la mitad inferior caerían al vacío.

"El intelecto investigador debe prepararse para afrontar la más fantásticas realidades. Le corresponde revisar laboriosamente leyes y conocimientos considerados como tabú durante largos siglos, a fin de sustituirlos por otros innovadores, si bien litigiosos por ahora. ¡Ojalá que una nueva guardia de premios Nobel decida encauzar esa nueva corriente intelectiva! Entonces se podrá conquistar en nombre de la verdad, como símbolo de realidad, un nuevo mundo contra todos los doctrinarios."

Utilitzar el nom d'Erich Von Däniken per difamar l'Institut Nova Història és un exemple de la ignorància intencionada de l'Àngel Casals, doctor i catedràtic. Resumeix la feina de l'investigador amb un "teòric de les piràmides extraterrestres". És una forma de simplificar i d'etiquetar d'una manera menyspreable. Von Däniken és un autor que ha

inspirat generacions d'investigadors. Entre ells, Javier Sierra, premi Planeta de novel·la el 2019 i que ha col·laborat directament amb l'investigador suís i el va inspirar per a la seva obra La edad dorada. Javier Sierra és l'investigador més interessant del panorama nacional espanyol. Desmuntar la feina i la labor de Javier Sierra també s'aconsegueix amb les afirmacions reduccionistes de l'oficialitat vigent.

Alexandre Vilarroig